

L'últim discurs

No voldria de cap manera caure en allò que en castellà en diuen “hacer leña del árbol caído”, cosa ben fàcil en qualsevol cas, i que en el cas que m'ocuparà ha començat ja, tal com era d'esperar, entre els col·legues i companys mateixos del caigut: els amics fraternals del seu partit, els que ell mateix va promoure, o els que va arraconar, ja esmolen les destrals per fer un bon munt de llenya de les despulles del president Francisco Camps. Que en glòria estiga, si és possible, després del “ratito largo” que encara haurà de passar davant de jutges i jurats. No he tingut mai fe ni esperança en les virtuts polítiques del president dimitit (deixant de banda que pertanyem a ideologies, visions i projectes difícilment compatibles), no m'ha inspirat mai gens de confiança com a president del meu país (els anteriors tampoc: ni Lerma ni Zaplana). Però tampoc no m'ha despertat cap sentiment d'hostilitat personal, ni he pensat mai que, com a home públic, tinguera més defectes ètics o estètics que aquests que ara han quedat massa visibles i tot: excés de fantasia delirant, un punt de vanitat i d'exhibicionisme, i una tendència a deixar-se afalagar i acomboiar, que l'ha portat a la ruïna. Els dèficits directament polítics són una altra qüestió que ara ja no fa al cas: dir que la seua obra de govern (?) ha estat mediocre de pensament i de fets, plena de fatuïtat i de buidor, i causa de retrocessos constants per al nostre país, any rere any, potser seria dir poc. Deixem-ho estar. I això era que una nit, ara deu fer un any i mig, jo caminava pel centre de Roma, exactament pel Corso Vittorio Emmanuele, que és un carrer mal il·luminat, amb trànsit sorollós i antipàtic, poc atractiu per al passeig. Era hora de sopar, i jo anava cap una *trattoria* que conec, en una placeta amagada i deliciosa prop de l'església del Gesù. I llavors, girant un cantó ple de motos aparcades, em vaig trobar de cara amb Francisco Camps. Tan de prop i tan inesperadament que vam estar a punt de xocar. Em saludà amb somriures amables, anava sense corbata, em digué que era un gran amant de Roma, que hi venia sovint, i que es dirigia a sopar amb Santiago Calatrava. Suppose que

Joan Francesc Mira

per fantasiejar encara més sobre edificis inútils i caríssims. Parlarem poc, a penes algunes frases meues circumstancials. I abans d'anar-me'n li vaig preguntar com se sentia d'humor i de moral, amb els “problemes” que ara han acabat com han

acabat. Pregunta fora de lloc, inoportuna i poc delicada, ho reconec. Em digué que se sentia malament, que era molt dur, i tot això. Jo vaig dir simplement “Tu t'ho has buscat. Bona nit”. I me'n vaig anar a sopar, pensant que havia sigut maleducat i abrupte.

Només havia parlat una vegada amb Francisco Camps (que durant uns mesos tolerà que li digueren Francesc), abans d'un debat ritual a la televisió, fa uns deu anys, quan jo era candidat en unes eleccions. Si mai hi hagués una tercera vegada, tinc curiositat per saber què em diria. Va ser, per tant, amb sentiments confusos que vaig contemplar i escoltar el seu discurs de comiat. Amb mal humor per l'estupidesa de l'escena i del moment, amb ràbia pel que ha significat per al meu país aquesta trista història de suborns, regals, converses indignes, delinqüents privilegiats i protegits, brutícia, misèria, baixeses públiques i corrupció barata. I malgrat tot, escoltant Camps, no vaig poder evitar un sentiment de commiseració. Era massa patètic, massa trist, massa fals: un discurs que semblava pronunciat en un estat d'al·lucinació violenta, ple de rialletes inexplicables sobre el fons de cares fúnebres dels seus acompanyants, una exaltació patològica de la pròpia innocència angèlica sobre el fons de la perversitat brutal d'uns enemics sense nom. I un argument suprem: aquesta “comunitat” és la més pròspera d'Espanya i d'Europa, la que més progressa, l'exemple universal, la més envejada del continent o del planeta, etcètera. I per això mateix, per l'enveja i per l'odi, ens volen destruir, volen matar la nostra il·lusió de futur, i etcètera, i això pretenen fer-ho destruint-me a mi: som els millors, i per això em persegueixen. Era tan irreal, tan increïble, tan grotesc i tan lúgubre, que em vaig quedar mig atordit. Amb una pena infinita per aquest País Valencià meu, que malgrat tot no mereixia un discurs com aquell.

Era massa patètic, massa trist, massa fals: un discurs que semblava pronunciat en un estat d'al·lucinació violenta, ple de rialletes inexplicables sobre el fons de cares fúnebres dels seus acompanyants, una exaltació patològica de la pròpia innocència angèlica sobre el fons de la perversitat brutal d'uns enemics sense nom.